

KALAIPOS ÉVA VERONIKA

A csodák ideje

É

LUM

©

a kerek, átlátszó műanyag doboz lecsúszott a polcról, nagyot csattant a földön, és a benne lévő üveggolyók szanaszét gurultak. Az öt év körüli kislány megdermedt ijedtében, aztán sírásra görbült a szája – Grafit már attól félt, nem elég, hogy hosszú percei mennek majd rá, hogy összeszedje a rohadt kis golyókat, de még a gyereket is neki kell megnyugtatnia, ám a kislány anyja szerencsére azonnal megjelent mellettük, ahogy meghallotta a csattanást.

– Nyuszi, már megint mit műveltél?! – sipította, aztán felkapta a gyereket, és büntudatos, de egyben harcias tekintettel meredt Grafitra. – Elnézést, nem akarta!

– Semmi baj. – Grafit nem viszonzta a nő pillantását, el volt foglalva azzal, hogy egy kék üveggolyó

begurult a kirakatban feszítő hatalmas Lego-Hulk alá, és már most látta, csak úgy tudja majd kiszedni, ha elmozdítja az ingatag alakot. Az anyuka félreértette a közönyét, és mérgesen fújta egyet.

– Nézze, tudom, hogy a gyerek figyelmetlen volt, nem kellett volna rohángálnia itt, de minek teszük a polc szélére az üveggolyós dobozt? Onnan az első szél leveri, aztán meg jönnek azzal, hogy fizessük ki...

– Nem történt semmi – rázta meg a fejét a fiú, miközben a Hulk-problémát illetően arra jutott, hogy talán mégis eléri a golyót mozdítás nélkül is. Nem érdekelték az üveggolyók, legszívesebben megmondta volna a nőnek, hogy öt forintért veszik darabját, szóval, ha összetörtek is, az egész kár nem több négy-ötszáz forintnál, de persze nem mondhatta, mert a keresztapja a nagykerár tízszeresére árazott be mindent, ezért csak nyomatékosabban hozzátette: – Mindjárt összeszedem.

Az anyuka még egy bizalmatlan pillantást vetett rá, ahogy fel se nézve szedegette az üveggolyókat, aztán vállat vont, és köszönés nélkül kísért. Grafit csak akkor emelte fel a fejét, amikor kiléptek a bolt ajtaján, és még pont látta, ahogy a kislány rányújtja a nyelvét. Nem tudta megállni, elvigyorodott, aztán körülnézett, nem figyeli-e valamelyik kollégája, és előhúzta a zsebéből a rajzfüzetét.

Gyerekből még sose csinált főgonoszt, de ez a kiscsaj most megihlette: olyasmire tervezte, mint Pika-chut, csak sátáni verzióban, két copfba fogott szőke hajjal és hatalmas, hegyes metszőfogakkal. Annyira belemerült a vázlatolásba, hogy észre se vette, hogy a keresztapja megállt mellette, csak amikor a kelle-ténél kicsit erősebben megszorította a vállát.

– Nem akarsz, mondjuk, dolgozni, Emil?

Emil. Basszus, mennyire utálta a nevét! Ezt a keresztapja is tudta, mégis folyton így hívta, nem volt hajlandó Grafitnak szólítani. Igazából senki se volt

hajlandó rá, csak az anyja néha, a jobb napjain, de olyanokból mostanában egyre kevesebb volt. Kelletlenül összecsuksa a vázlatfüzetet, visszadugta a zsebébe, és feltápáskodott a földről.

– Bocs.

– Mi volt ez az előbb? – bökött a keresztapja a fejével a kijárat felé. – Összetört valamit a kölyök?

– Nem, csak leverte az üveggolyókat, de minden oké! – felelte sietve Grafit, és csak remélni tudta, hogy tényleg így is van. Nem volt kedve lemenni a raktárba a seprűért meg a lapátért. – Az egyik a Hulk alá gurult, mindjárt kipiszkálom.

– Akkor hajrá! – A keresztapja megpaskolta a vállát, a mozdulat egyszerre volt biztató és kicsit fenyegető, ahogy az egész ember. – Nehogy azt kelljen mondanom apádéknak, hogy nem igyekszel eléggé.

Grafit némán biccentett, és megint letérdelt, hogy kiszedje azt a nyomorult üveggolyót Hulk alól. Felértette a kezét a legóbábu éles széleivel, de nagy ne-

hezen sikerült a küldetés, kicsit leporolta a golyókat, és visszapotyogtatta őket a dobozba. Közben kinézett a bolt üvegfalán át a pláza folyosójára, és maga se tudta, miért, elcsüggedt. Pedig a gigantikus méretű áruház, a város legnagyobb bevásárlóközpontja már teljes gőzzel a karácsonyra készült: mindenütt arany, ezüst és fehér girlandok, tárt szárnyú angyalok és „kedvezmény!”-feliratok virítottak, a hangszórókból napok óta bömbölt a karácsonyi zene, de Grafit ezt így együtt iszonyú lehangolónak látta. Persze biztos más lett volna, ha nem gyűlöli a melója minden percét, és nem érezte volna reggel tíztől este kilencig egyfolytában, hogy legszívesebben rágyújtaná a kócerájt erre a sok agyatlan zombira, akik azt hiszik, attól lesz oké az életük, hogy vesznek egy energiatakarékos grillsütőt akciósan. Ugyanez ment a keresztapja játék- és ajándékboltjában is, és Grafit mosolya a negyvenedik eladott bronzos hatású ékszer tartónál és az ötvenedik Jégvarázs-jelmeznél

már nem volt őszinte. Segített a vásárlóknak, kezelte a kasszát, mert nem tehetett mást, miközben ő csupán egy dolgot kért volna karácsonyra: hogy soha többé ne kelljen visszajönnie ide.

De csak magamat hibáztathatom, futott át az agyán már ezredszer, mialatt körbejárt a boltban, mert a keresztapja mániája volt, hogy állandóan figyelniük kell a vásárlókat, nehogy lenyúljanak valami apró kacatot. Ha elment volna egyetemre, ahogy a szülei akarták, most nem kéne itt szívnia, ám ő az érettségi bizonyítványával a kezében csak azt érezte, fogalma sincs, mit akar, de tutira nem vágyik rögtön vissza az iskolapadba. Bár ez a meggyőződés néha elhalványodott benne, amikor látta, hogy az osztálytársai egyfolytában az egyetemi bulikról és közös vizsgaélményekről posztolnak, aztán az első év utáni nyáron az újdonsült barátaikkal mennek fesztiválózni, ő meg itt rohad ebben a hülye boltban, és még mindig nem tudja, mit kezdjen magá-

val. Az anyja napokig nem szólt hozzá, az apja meg üvöltött vele, mikor elmondta, hogy inkább mást csinálna egyetem helyett, jól van, ordította az apja, a homlokán kidagadtak az erek, de lazsálni nem fogsz! Két nap múlva azzal jött haza, hogy Grafit mehet dolgozni a keresztapja üzletébe, persze csak átmenetileg, aztán amikor a fiú a következő felvételi időszakban se adta be a jelentkezését sehová, már csak összeszorított szájjal legyintett, az anyja pedig akkor már csak egy napig játszott vele csendkirályt.

– Van itt egy olyan, amin Rolls-Royce van, az tetszene neki szerinted? Amúgy az újhullámosakat annyira nem szereti, inkább az ilyen antik jellegűeket, de azokból meg már egy csomó van neki. Á, itt nem drágák, csak mostanában nem hoztak újat. Lehet, hogy mégis ezt az autósat veszem...

Grafit elhúzta a száját, és az ajándékpólchoz lépett. Jól ismerte ezt a hangot: a lány minden hónapban bejött a boltba, amióta csak itt dolgozott. A ke-

resztapja röhögött rajta, valószínűleg kicsit bolond, mondta, minden alkalommal vesz egy zenedobozt, valami forgó mütyürrel a közepén, aztán egy hónapig megint a színét se látják. Mondjuk, egyedül ő vásárol ilyesmit, szóval még jól is járnak vele, nélküle nem lenne értelme megrendelni ezeket a szarokat, kinek kell már manapság zenedoboz, mikor ott a Youtube meg a Spotify. Ezt már Grafit tette hozzá magában, mert a keresztapja még mindig Demjént meg Dést hallgatott az irodájában a kazettás magnón, „és akkor jön egy mosoly/ s a lány előttem áll”, dörögte, mikor azt hitte, nem hallja senki, szóval gőze se volt a Youtube-ról vagy a Spotifyról. A lány most is telefonált, mindig megbeszélte valakivel, milyen dobozt vegyen, egyszer az anyjával jött be, aztán egy másik, fiatalabb lánnyal, de ha egyedül, akkor is telefonos segítséget kért. Biztos egy megszállott gyűjtőnek viszi a dobozokat, mert

folyton azon agyal, milyen van már az illetőnek és milyen nincs, amúgy elég jó bőr lenne, gondolta Grafit, ahogy végignézett a vöröseshaján meg a zöld kabátján, de van benne valami fura ezzel a dobozmániával.

– Segíthetek? – kérdezte, bár tudta a választ, és most is ugyanaz történt, ami mindig: a lány félénken rámosolygott, nemet intett, és visszafordult a polchoz.

– Most nincs jól – mondta a telefonba, lehalkította a hangját, de Grafit így is tisztán hallotta. – Megint a szíve, meg fáj a lába is, a cukor miatt, tudod. Már nem tud lemenni a boltba, azért is gondoltam a kocsis dobozt, hogy legalább így...

Hirtelen felkapta a fejét, mert megérezte, hogy Grafit még mindig mellette áll, és arrébb ment pár lépéssel. A fiú, nem tudta, miért, bosszús lett, megfordult, és otthagya, úgyse kell neki a segítsége.

Ahogy napjában rengetegszer, most is önkéntelenül felpillantott a nagy faliorára, és megmozdult benne az öröm: dél van, mehet ebédelni.

– Kicsekkoltam! – szólt oda a pult mögött álló, ötven körüli nőnek, az egyetlen kollégájának. A nő, fel se nézve a keresztretjvényéből, biccentett, Grafit pedig bevágta a konyhába, remélve, hogy épp nincs ott senki. Ritkán volt szerencséje, mert a keresztapja kötelességének tekintette, hogy társaságot nyújtson neki az ebédidejében, de ha mázlija volt, Grafit harminc egész percig élvezhette az egyedüllétet. A keresztapja ma nem bukkant fel a láthatáron, valószínűleg ki kellett ugrania valahová, így a fiú kivette a hűtőből a kaját, amit reggel vett az egyik kifőzdében – az apja ragaszkodott hozzá, hogy a fizetéséből finanszírozza az ebédjét –, megmelegítette a mikróban, és megint előhúzta a vázlatfüzetét.

A gonosz Pikachu-kislány sehogy se akart sikeredni, pedig nagyon tetszett neki a kiskölyök ördö-

gi képe, amikor rányújtotta a nyelvét. A történetet még nem tudta pontosan, csak a hőse volt meg, egy fiú, aki nappal egy ajándékboltban dolgozik, éjjel pedig megmenti a várost a vérszomjas démonoktól, hú, de eredeti. Csüggedten bámulta az üres kockákat – mindig ezeket rajzolta meg először az eddig még egyszer be nem fejezett képregényeiből, mert így, ha nem is volt sztoriötlete, azt érezhette, már elkezdte a munkát –, aztán firkálgatni kezdett a lap szélére, csak úgy céltalanul, miközben lapátolta a szájába a bolognai spagettit. Az járt a fejében, vajon honnan tudják az emberek egyáltalán, hogy mit akarnak, mondjuk, a volt osztálytársai, vagy azok, akik megveszik az akciós grillsütőket, miért olyan biztosak benne, hogy az a jó választás, és nem totál zsákutca? Ki kéne találnia valamit az anyjának, jutott eszébe erről, karácsony előtt négy nappal van a születésnapja, és ő nem akar olyan tróger lenni, mint az apja, aki mindig összevonja az ajándékot a karácso-

nyival. Sajnos évek óta nem tudta, minek örülnének, csak azt, hogy minek nem, például a képregényrajzolásnak, meg a bolti melónak egyetem helyett. Felszurkálta a villára az utolsó pár szál spagettit, aztán letette a ceruzát, de ahogy a papírra nézett, meglepetten hajolt közelebb az asztalhoz.

Egy zenedobozt rajzolt egész idő alatt, úgy, hogy észre se vette. A doboz oldalán ormótlan, fekete Rolls-Royce virított, nem olyan finom vonalú, amilyen az eredetin, inkább, mint amiből mindjárt kiszáll egy állig felfegyverzett nő bundában és piros magas sarkúban, például géppisztollyal, vagy... Grafit megborzongott, ledobta a villát az asztalra, és újra a kezébe vette a ceruzát.

Tíz perc múlva ragyogó szemmel meredt az első öt képkockára. Másodszorra már ügyesebben rajzolta meg az autót, de még mindig szándékosan ormótlanra, a bundás nő pedig géppisztoly helyett egy mobilt tartott a kezében. Robbanthatna vele, töp-

rengett Grafit lázasan, meg lehetne egy különleges alakulata, akiket mindig felhív, ha nem tud megoldani egy helyzetet. Miért magányosak mindig a szuperhősök? Mármint az X-Menben például együtt vannak, de csak muszájból, eredetileg mind magányosak voltak, ebből a nőből viszont annyira árad a szépség és a melegség, hogy egyszerűen nem lehet egyedül. Lehetnének, mondjuk, tudósok a segítői, orvosok, biológusok, persze azok is mind csajok, akik mindenféle körmönfont fegyvert adnak neki, mennyire király már egy hős, aki nem erőszakkal, hanem fortéllyal győzi le a gonoszt! Pasija nincs, döntötte el Grafit azonnal, és amikor rájött, miért annyira biztos ebben, megint le kellett engednie egy percre a ceruzát. Felpillantott a konyhai faliórára, ami pontosan ugyanolyan volt, mint ami az üzletben függött: húsz perce jött ki ebédelni, a lány már biztos elment, ennyi idő alatt bőven végezni szokott. Vajon megvette végül az autós dobozt?